Kállai Katalin

Kézikönyv gyakorló macskáknak IV.

Az a bizonyos első

A Dinoszaurusz megnézte a lábam és azt mondta, most már nagyjából rendben van, kiengedhetnek a kertbe. Röhögök. Kijártam kezdettől fogva.

– Van itt még valami.

Na, most jön a feketeleves, ahogy a Sovikám szokta mondani. De nem fekete volt. És nem is leves... Egy Kíváncsi Fáncsinak hívott (ezt a hülye nevet) nőneműről beszéltek, akinek a függőlegese keresett férjet. Vagy mit. Szóval szerette volna, ha lesznek új macskagyerekek.

A Lomhát elsőre lesokkolta a dolog, de bátran visszakérdezett.

– Sziámi?

– Az!

Szó, mi szó, nagyjából sziáminak nézett ki, de kerekfejű volt, dagadt, (jó, nem annyira, csak olyan hordószerű) és irtó szégyenlős. Kell a kutyának. De a kutyának se kellett. Rám maradt. A Lomha beterelt minket a szobába, és ránk csukta az ajtót. Ő meg kint pusmogott a másik függőlegessel. Ez a kis kerekfejű csak állt ott rémülten a szoba közepén, és elég furán tartotta a seggét. Egy darabig messziről bámultam, remélve, hogy nem menyéttermészete van. Mert nem vagyunk ijedősek, de azért mégis... Na, jó, lecsekkolom. Mit evett, honnan jött, működik-e elöl-hátul rendesen. Anyám! De mennyire, hogy működik.

Innentől már sodortak az események.

Olyan volt, mintha egyszerre lett volna nyár, ősz, tél és tavasz. A maguk minden létező szépségével, gyorsan tűnő, villanásnyi fájdalmával együtt. Édes illatoktól borzongva ringatóztam a simogató ködben, hol a forróság öntött el, hol hűvös hullámok járták át a testem. Mi ez...? Hol vagyok...? Alattam halkan nyervákolt az a kis szőrgomolyag, mint egy édes útitárs a legnagyobb kalandok közepette.

Aszta!

Észre se vettem, hogy közben eléggé bunkó módon bejött a két függőleges. Egy darabig álldogálltak, aztán a Lomha bárgyún mosolyogva megjegyezte, reméli, hogy közös unokáik lesznek. Erre a hímnek kinéző másik – a nemek harcát globális szinten elveszítve – halálosan megrémült, és zavartan dadogni kezdett. Az én szerencsétlenem pedig ott állt lefagyva. Mindig mondom, hogy képtelen a normális kommunikációra.

Tizedik törvény

Nem minden az, aminek látszik

Fáncsi jött és ment. Csak az üresség maradt.

A szédítő érzés, amit jobb híján az emlékével próbáltam kitölteni. A gömbölyded, aprócska testére gondoltam, amelyet pár múlékony percre beborítottak az én csontos, nyurga tagjaim. A tengerkék szemekben bujkáló rémületre, amely teljes odaadással szelídült meg, ahogy a végtelen vizek is elnyugszanak egy felsőbb akarat uralma alatt. Az illatra, amit még mindig itt érzek ebben a görögösen ívelt, arisztokratikusan hosszúra nyúlt orromban. Basszus! Földúlta az életem. Elnyúltam a nyitott ablakban, bámultam a kertet, a fák levelein átszűrődő Nap sugarait, és közben rá kellett döbbennem, hogy semmi nem az, aminek elsőre látszik. Nem csak a Fáncsi. Az a kis reszkető gombolyag, akit akaratom ellenére sóztak a nyakamba, és aki a legszebb dolog volt egész addigi életemben...

Aztán az emlékek szép lassan elhalványultak.

Mondom én, az új évszak sem az, aminek látszik. Hol egy csapásra életre kelnek a kert ősöreg fái, levéllé, virággá feslő, vidám kis göböket növesztve, hol belep mindent a fehérség reggelre – a hűvös valami, amit hónak neveznek – és a kert újraéledt, bölcs urai, lehullatva frissen nőtt gumóikat, ismét csendes halálba merevednek. Ám hiába álcázza magát télnek ez a minden ízében izgalmas, bohókás tavasz, végül, ha vonakodva is, de megmutatja igazi arcát. Madarak fészkelnek (elérhetetlenül magasan, persze), bogarak hemzsegnek, apró gyíkmukik rohangálnak föl-alá. És hirtelen zöld lesz minden. Színes pöttyökkel... És hiába mondja a Lomha, hogy húzzak arrébb a „szőrszagommal", miután ronggyá áztam az esőben, vagy kerget a törölközővel, nincs jobb, mint ez a zűrös élettől hemzsegő tavaszi kert.

De van.

Az érzés, ami a Fáncsival kerített először hatalmába. De már nem rá gondoltam. Csak arra, hogy menni kell. Menni a kerten is túl. Abba a másik világba, amit alig ismerek. Ami a kertnél is izgalmasabb. A Lomha elment, de nem jött vissza este. Kit fogok idegesíteni? Nem is volt kedvem bemászni azon a megalázóan méretre szabott lengőajtón, inkább kinéztem a kerítésen kívűlre, ahol a szabadság lapul. A Lomháktól mentes virtigli szabadság.

Kaptam egy marha nagy pofont.

Nekem mindig gyanús volt az a fekete-fehér-tarka, amelyik beférkőzött az Öregek Tanácsába. De nem szólt soha egy szót se, csak bénán figyelt, mint egy gyanús hátterű megfigyelő. Most jött és lepofozott. Ma-

radjak a hülye kertemen belül, sugallta minden pofonja. Hát, barátom, inkább te menj haza. Jójó, nem biztos, hogy reggel a Dinoszauruszhoz kell vinni... Majd otthon gyógyítgatják. Juhú, itt van nekem az éjszaka! Tudjátok, abba a giccses tavaszi idillbe burkolt őrület, amikor mindent lehet.

Lássuk.

Ez itt egy túlkoros. Ez, fogadok, még nem is ivarérett. Ez meg milyen béna! Viszont ott, a kerítésen belül, egy egész álmatag nőtársaság... Köztük azzal a halványzöld szemű gyönyörűséggel. Meglát, pislog egyet, majd behordja a seggét a házba. Én meg utána. Ott benn egykedvűnek látszó függőlegesek a kanapén elterülve. De kit érdekel most a nézőközönség! Elmerülök a puha-pihe szépségben, amelyik minden érzékével átadja magát. És akkor...

Putty! Rám csukták az ajtót.

Ami, első látásra, nem is nézett ki rosszul, mert így átélhettem az örök szerelem érzését. Ugyanis se ki, se be. De nem csak ő. Én se. Másnap reggel aztán a Lomhára gondoltam, meg arra, hogy vajon otthon van-e. Két nap múlva már biztos voltam benne, hogy hazaért, és – esetleg – elkezdett hiányolni. Engem kiengedtek ugyan a szabadba, de egy nagyobb ketrecnek kinéző elkerített helyre, ahonnan nem tudtam kimászni. Na, ha az alkalmi kapcsolat ekkora rabság, milyen lehet a többi??

Már vagy négy éjszaka is eltelt, mikor a helyi függőlegesek izgatottan kezdtek tárgyalni azokról a tömegével kirakott plakátokról, amiken egy kétségbeesett függőleges keresi a „legjobb barátját". Osztottak, szoroztak, végül döntöttek.

Engedjük ki.

A háborús felvonulási terület semmi ahhoz képest, ami otthon fogadott. A Lomha ült az asztalnál és zokogott. A Sovika és a Sovi pasija kétségbeesetten próbálták vigasztalni. Ő meg avval tromfolt rájuk, hogy az első huszonnégy óra elteltével már nincs remény. Ezt az amerikai krimisorozatok is tudják. Már megint nem hallgatott senkire. Közben meg olyan szomorú arccal ült ott, hogy kénytelen voltam megvigasztalni.

Tizenegyedik törvény

Vészhelyzetben dorombolj!

A dorombolás leviszi alfába. Szóval beugrottam az ölébe, és rázendítettem. Hirtelen azt se tudta, mi van. Viszont az örjöngő zokogás átváltott meghatott sirdogálásba. Végül abbahagyta azt is. Szép lassan elkezdett mosolyogni.

Hát, ilyen a szabadság, barátaim. Nem lehet neki ellenállni.

Pedig még az is előfordulhat, hogy bezárnak. Jóakaratú függőlegesek, akik apafigurára vadásznak. Hát, köszönöm szépen, nem kérek belőlük. Jó nekem a Lomha. Amúgy is elegem lett a rajongásból. Öntelt nőstényekkel napi huszonnégyben... A Lomha is próbál ilyen téren eligazodni, de úgy látom, nem megy neki. A nyelvük jó lenne, de aztán mégse. Én például értek egy macskát a kerten túl is. Értem, hogy adott esetben mért pofoz laposra a fekete-fehér-tarka. De ezeknek lövésük sincs, hogy mit jelent egy pofon. Csak ismételgetik a saját nyelvük bonyolult hangjait, és közben nem értik a lényeget. Baromira nem értik egymást.

Egyszer betódult hozzánk pár függőleges, és az egyik nőnemű irtóra ki volt hegyezve a Lomhára. Gyanítom a hímje kavarhatott be. A nő elkezdte dicsérni ezerrel (szuper a cucc, amit visel, meg ilyenek), a Lomha meg nem vette észre, hogy közben az asztal alatt egy irtó nagyot belémrúgott. (Gondoltam, lenyúlok pár falatot.) Én, persze, rohangászni kezdtem föl-alá, és macskanyelven jajveszékeltem. A Lomha nem tudta mire vélni, és – szokása szerint – semmi perc alatt szétesett idegileg. Erre a függőlegesek ijedten szedelődzködni kezdtek.

Amit, látva a jelenetet, magunk közt szólva teljesen megértek...

Tizenkettedik törvény

Felejtsd el az emberi nyelvet!

Mert alattomos.